

ikke se andet, end at den Grundlov, vi nu giver, bliver Grundstenen for den Samfundsbygning, vi skal arbejde videre paa, og som skal huse os alle. Men saa meget er givet, at da maatte Maalet være, at den fik Tilslutning, ikke fra lad os sige $\frac{2}{3}$ eller $\frac{3}{4}$ af Vælgerne Landet over, men at den fik nogenlunde Tilslutning fra alle Sider i Folket. Jeg haaber, at det ogsaa skal vise sig, at det vil den ikke kunne faa i den Form, i hvilken det nu er de Herrer's Mening at sende den ud. Jeg er tværtimod overbevist om, at det vil vise sig, at der er mange, der ikke vil betragte dette som en solid og god Grundvold for vort Samfundsliv. Dermed skal jeg saa fra-raade, at man stemmer for en Grundlov, der i mine Øjne strider saa stærkt imod de to Hovedbestemmelser i Grundloven af 1849, som Flertallet har stræbt at naa hen imod: for det første at skaffe os to Ting, hvoraf Landstinget kan være en Vejer og Maaler og Regulator for, hvad Folketinget beslutter, og for det andet at sikre os, at den almindelige Valgret bliver andet end en Papirbestemmelse.

Konseilspræsidenten (Zahle): Inden denne Forhandling, hvis Resultat jo paa Forhaand er givet, gaar til Ende, vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger: Jeg kan tiltræde det, som den meget ærede Ordfører (Klaus Berntsen) har udtalt, og vi maa alle anerkende det store og dygtige Arbejde, som denne udmærkede Politiker har gjort i denne Sag baade som Minister og som Rigsdagsmand. Kun paa et enkelt Punkt har jeg noget at bemærke til, hvad den ærede Ordfører sagde. Det er jo rimeligt, at der, naar man i en Rigsdagssamling har haft med saa overordentlig mange Ændringsforslag en enkelt Sag vedrørende at gøre, som den meget ærede Ordfører her har haft, kan indtræde en eller anden lille Hukommelsesforskydning overfor et enkelt Ændringsforslag, og det er efter min Mening sket for den meget ærede Ordfører med Hensyn til § 26. Med Hensyn til denne Paragraf udtalte den meget ærede Ordfører, at Ordet „Amnesti“ var gaaet ud, fordi man vilde foretage en Realitetsforandring i denne Paragrafs Indhold, saaledes at hvis Amnesti herefter skulde anvendes — hvad man naturligvis ligesom den meget ærede Ordfører maa haabe ikke skal blive nødvendig —, skulde det ske ved Lov. Det var saaledes en Gang, idet der foreligger en Affattelse af § 26, som var foreslaaet saaledes: „Kongen kan fritage for Tiltale og benaade for

idømt Straf“. Ordene: „Kongen kan fritage for Tiltale“ henledte i hvert Fald i første Række Opmærksomheden paa de sædvanlige Tilfælde: at der er indledet en Undersøgelse mod en Person, hvorefter Kongen resolverer, at han skal fritages for Tiltale, saaledes at det altsaa kun drejede sig om den enkelte sigtede. Men der fandt saa en Forhandling Sted mellem Fællesudvalget og mig, og der blev vedtaget en ændret Affattelse af Paragraffen, som kom til at lyde saaledes: „Kongen kan bestemme, at Tiltale ikke rejses“, og det gjorde man netop, fordi man ikke vilde indskrænke Kongens Ret, men vilde bevare en Ret for Kongen ogsaa til en kollektiv Frafalden af Tiltale, hvilket i Realiteten er Amnesti. Jeg gør den meget ærede Ordfører opmærksom paa denne lille Forskydning, som har fundet Sted, og som ændrer dette Forhold noget.

Det Grundlovsforslag, der om ikke mange Øjeblikke vil være vedtaget af Folketinget, er som bemærket af den meget ærede Ordfører (Klaus Berntsen) frembragt ved Samarbejde mellem forskellige Partier, hvis Politik er faldet sammen for at skabe Folket en ny Forfatning i Juni-Grundlovens Aand og derved endelig at udslutte de Valgretsprivilegier, som saa hyppigt og voldsomt har standset vort Lands politiske Udvikling. Dette Samarbejde har ikke til enhver Tid været let, men Vanskeligheder vil der jo altid være, naar selvstændige Partier, hvis Anskuelse fjerner sig fra hverandre paa væsentlige Punkter, skal enes, men det har været Ledestjernen for alle, at Enighed maatte og skulde naas. Ministeriet har anset det for sin Hovedopgave, som det ogsaa er dets Tilblivelsesgrund: at virke som Formidler for de 3 Partier, der i forrige Rigsdagsamling under Ministeriet Berntsens Ledelse saaledes i den nye Grundlovs Tegn, og som efter Valget i Fjor paa ny søgte Samvirken med hverandre ud fra den Hovedanskuelse, at intet andet kunde foretages i Grundlovssagen, end hvad de 3 Partier enedes om. Det er lykkedes at opnaa fuld Enighed, ikke alene om Principperne, men ogsaa om Affattelsen i alle Enkeltheder af en ny Grundlov, hvis Vedtagelse vil gøre Ende paa den Forfatningsstrid, som har været standende her i Landet lige siden 1866, hvor den nugældende Forfatning paatryktes Folket i et Ulykkens og Mistrøstens Aar. De 3 Grundlovspartier havde ønsket, at Højre skulde have været med i Arbejdet, saaledes at den nye Grundlov — om Ønske-